

புதுமைப்பித்தனின் ராமாயண - மறுவாசிப்பு

திருமதி அம்பிகா நா

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

தமிழ் இலக்கிய உலகின் போக்கை மாற்றி அமைத்ததில் புதுமைப்பித்தனுக்கென தனி இடமுண்டு. அத்தகைய புதுமைப்பித்தனின் ஆக்கங்களில் முக்கியமான ஒன்று நாரத ராமாயணம் எனும் படைப்பு. இப்படைப்பு எள்ளல் தொனியில் எழுதப்பட்ட ஆக்கமென அறிஞர்களால் அழைக்கப்படுகின்றது. ஆயினும் ஓர் சமூகத்தின் நீட்சி பக்கமாக இந்நூலினை நாம் விளக்கிக்கொள்ளமுடிகின்றது. மேலும் அக்கால பதிப்பு சிந்தனையை மையமாகக் கொண்டு ஆசிரியர் இப்படைப்பை உருவாக்குகின்றார். எனவே 20 ஆம் நூற்றாண்டின் திராவிட சித்தாந்தம் எவ்வாறு பதிப்பு சமூகத்தை உள்வாங்கியுள்ளது எனபதையும், வரலாற்று நூல் மீதான அதன் வாசிப்பு தன்மையையும் விளக்குவாதாக இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

ஆய்வுநோக்கம்

20 ஆம் நூற்றாண்டின் தமிழ்ச் சமூகம் தொடர்ந்து கதையாடல் இலக்கியங்கள் மீதான மறுவாசிப்பை நிகழ்த்தி வந்தன. அத்தகைய நூல்களின் பிரதிநிதியாக புதுமைப்பித்தனின் நாரத ராமாயணத்தினை கதைப்போக்கினை ஆசிரியர் கையாள்வதன் வாயிலாக அக்கால சமூகச்சிந்தனையை விளங்கிக்கொள்ள முடிகின்றது.

திறவுச்சொல்

ராமாயணம், வகிபாகம், மொழிபெயர்ப்பு, பதிப்பு

எழுத்துலகின் எழுத்தியல் நடையைக் காலகாலமாக மாறிக்கொண்டே இருந்திருக்கின்றது. அத்தகைய எழுத்தியல் வழக்கை அடியொற்றியே தமிழ்மொழியும் பல்வேறு மாற்றம் அடைந்துள்ளது. இலக்கிய உலகின் மொழிமாற்றம் என்பது சமூக மாற்றமாகவும் பரிணமிக்கின்றது. 12 ஆம் நூற்றாண்டு வரை தமிழ் இலக்கிய மொழியாகக் கவிதை மொழியே விளங்கியது எனலாம். உரை என்பது முழுக்க முழுக்க அறிவுமரபுசார்ந்த வெளிப்பாடாகவே அவதானிக்கப்பட்டது. பின்வந்த காலங்களிலும் இலக்கியங்கள், பல்வேறு தொகுப்பு மரபுகளையும், உரைமரபுகளையும் கொண்டு முன்னெடுக்கப்பட்டன. இவற்றிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்ட வடிவமாக 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பதிப்பியல் சிந்தனை உருவெடுத்தது. ஆங்கிலேய சிந்தனையே அறிவார்ந்த சிந்தனை என தமிழ் அறிஞர்களால் ஓதப்பட்டு வந்த காலகட்டம் அது. அத்தகைய சூழலில் ஆங்கிலேயரின் இலக்கிய வகைமைகள் பலவும் தமிழ் மொழிக்கு புடைமாற்றம் செய்யப்பட்டு வந்தன. அதனால் தமிழர்களின் சில அறிவுமரபுகள் மறுக்கப்பட்டும், சில பழைய அறிவு மரபுகள் கவனிக்கப்பட்டு வந்தன. மதம் எனும் கட்டமைப்பை உடைப்பதற்கு இச்சிந்தனை மிகவும் உறுதுணையாக இருந்தது.

19 மற்றும் 20 ஆம் நூற்றாண்டு இலக்கிய பதிப்பில் இதழ்களுக்கு மிக முக்கிய இடமுண்டு. அவற்றில் 20 ஆம் நூற்றாண்டு துவக்கத்தில் இதழ்களின் வழி முன்னெடுக்கப்பட்ட விருத்தாசலம் எனும் புதுமைப்பித்தன் தமிழ் சிந்தனை மரபின் ஓர் இயங்கியலாகவே மாறிப்போனார். அவரது படைப்புகளுக்கும் இதழ்களுக்கும் நெருங்கியத் தொடர்பு உண்டு. சிறுகதையின் மாப்பாசான் என்று சிறுகதை வாயிலாகவே அடையாளப்படுத்தப்பட்டு வந்தவர்

அவர். தனது படைப்புகளில் ஒரு போதும் பகடி நடையை மாற்றாமல் எழுதி வந்தவர். அவரது படைப்புகளில் பெரிதும் அவதானிக்கப்படாத படைப்பு என்றால் நாரத ராமாயணம் எனும் குறுநாவல் என்றே கூறலாம். ஏனெனில் புதுமைப்பித்தன் விமர்சிக்கப்பட்ட இடங்களில் இப்படைப்பு பற்றிய உரையாடல் மிகவும் குறைவு. அவர் வரலாற்று இலக்கியங்கள் மீதான மறுவாசிப்பை தொடர்ந்து நிகழ்த்தி வந்தவர். அதில் அகலிகையின் கதாபத்திரத்தை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட "சாபவிமோசனம்" எனும் சிறுகதைக்கு கிடைத்த இடம் இந்நாவலுக்கு கிடைக்கவில்லை என்றே கூறலாம்.

ராமாயணம்

ராமாயணம் எனும் நூல் பல்வேறு வகிபாகங்களைக் கொண்ட ஓர் இலக்கியம். கீழைத்தேய மரபில் ராமாயணம் வெறும் கதையாடலாக மட்டுமின்றி தங்களது கலச்சாரத்தின் ஒரு அங்கமாகவே கருதி வருகின்றனர். இதனை நாம் இவ்வாறு விளங்கிக் கொள்ளலாம். ஒன்று கலாச்சாரத்தை அடியொற்றி ராமாயணத்தை புனைவது மற்றொன்று ராமாயணத்தை அடியொற்றி ஓர் கலாச்சாரத்தை வரைவது என இதற்கு இருமுகங்கள் உள்ளன. இதற்கான சிறந்த உதாரணங்களாக கம்பர் மற்றும் அருணாச்சல கவிராயரின் படைப்புகளைக் கூறலாம்.

கால காலமாக இலக்கியங்கள் பற்றிய புரிதல் மாறிக்கொண்டே வந்திருக்கின்றன. அந்தவகையில் ராமாயணம் எனும் நூல் ஆங்கிலேய காலம் முதல் இன்று வரை பாடத்திட்டத்தில் அதற்கு ஓர் இடமுண்டு. அந்நூல் பற்றிய சிந்தனை திராவிட இயக்கச் சிந்தனை மாற்றத்தால் தனது வகிபாகத்தை மாற்றிக்கொண்டது. இத்தகைய சூழலில் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு புதுமைப்பித்தனால் பரிசளிக்கப்பட்ட நூலே நாரதராமாயணம்.

நாரதராமாயணம் எனும் இந்நூலின் இருத்தலியல் இங்கு வெகுவாக கவனிக்கத்தக்கது. இந்நூலை வெறும் ராமாயணத்தை மட்டும் மையமாகக் கொண்டு ஆசிரியர் விமர்சித்துச் செல்லவில்லை. அக்கால அறிவுமரபாக அவதானிக்கப்பட்ட, ஆராய்ச்சி முறையையும் சேர்த்தே விமர்சிக்கின்றார். நூல் இவ்வாறு துவங்குகின்றது

நாரதராமாயணம் (?)

[மொழிபெயர்ப்பு ஆசிரியரின் குறிப்பு]

அறிதாகக் கிடைத்த நூலைச் சமூகத்திற்கு அறிமுகம் செய்யும் தொனியில் இந்நூல் எழுதப்பட்டுள்ளது. இதுவரை அவர் படைத்த இலக்கியங்கள் கருப்பொருளை அடிப்படையாகக் கொண்டு மட்டுமே தன் நிலைப்பாட்டை விளக்குகின்றன. ஆனால் இந்நூல் கட்டமைப்பிலிருந்து துவங்குகிறது அதன் நவீனத்துவ நடை. இந்நூலின் பெயரை அவர் கேள்விக்குறியுடனே பதிவு செய்கிறார். அதே சமயம் தமிழ் ஆராய்ச்சி உலகின் சிக்கலாக அவர் கருதும் இடத்தையும் இம்முன்னுரையில் பதிவு செய்ய தவறவில்லை.

“கால ஆராய்ச்சியில் தேர்ச்சி பெற்ற பண்டிதர்கள், தமிழ்நாட்டில் தவிர, வேறு எங்கும் கிடையாது என்று எனக்கு நன்றாகத் தெரியுமாயால், இதைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தால் பாரத நாட்டிற்கே ஒரு பெரிய தொண்டு இயற்றியவனாவேன் என்று நினைத்தே இதை மொழிபெயர்க்கலானேன். எனக்குத் தமிழ்ப் பயிற்சி ஸ்மஸ்கிருதத்தை விடக்குறைவு; ஸ்மஸ்கிருதத்தில் ஆங்கிலத்தை விடக் குறைவு; ஆங்கிலத்தில் சீன பாஷையை விடக்குறைவு. தமிழ்நாட்டுப் பண்டிதர்கள், நடை விஷயத்தில் மிகவும் கண்டிப்பானவர்கள் என்று கேள்விப்பட்டு, எல்லாவற்றையும் வெளிவிட்டு சொல்லிவிட்டேன்” (பக் -6)

இதன் வாயிலாக 20 ஆம் நூற்றாண்டின் தமிழ் ஆய்வுலகின் கால ஆராய்ச்சிக்கு மிக முக்கிய இடமிருந்ததை அவதானிக்கமுடிகிறது.

19 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆய்வுச்சிந்தனை என்பது கல்வெட்டு, வரலாறு, கால ஆராய்ச்சி என பன்முகத்தன்மைக் கொண்டதாக இருந்தது. இராமாயணம் போன்ற இலக்கியங்களுக்கான சமூக அந்தஸ்து என்பதும் மாறத்துவங்கிய காலம் அது. அச்சூழலில் ராமாயண எரிப்பு, இராவண

ராமாயணம் போன்ற திராவிடச் சிந்தனை இலக்கியங்கள் படைக்க துவங்கினர். இதன் எதிரொலியாக தமிழ் சமூகம் தனது இலக்கிய சிந்தனையை மாற்றியது. அனைத்து தமிழ் இலக்கியங்களையும் மறுவாசிப்பு செய்தது. பெண்ணியம் சார்ந்தும், நவீனத்துவம் சார்ந்த சிந்தனையோடு இலக்கியங்கள் முன்னெடுக்கப்பட்டன. மேலும் இயல்பான ஒரு வரலாற்று புரிதலுடன் கூடிய படைப்பை வெளிக்கொணர்வதில் ஆசிரியர்கள் கவனம் செலுத்தினர் எனலாம். கால ஆராய்ச்சியின் வழி நூலின் உண்மைத் தன்மையைப் பறைசாற்றும் வகையில் பின்வரும் வரிகளும் இடம் பெற்றுள்ளன. அதனை,

”இதன் மற்றப்பகுதிகள் கிடைத்தால், உடன் வெளியிடும் படி அன்பர்களை வேண்டிக் கொண்டு இக்குறிப்பை முடித்துக் கொள்கிறேன்.”

இதன்வழி அறியமுடிகின்றது. மேலும் இந்நூல் தனது கட்டமைப்பை ஒரு இலக்கிய நூலாகவே வடிவமைத்துள்ளது. ஒரு கவிதைநடையில் எழுதப்பட்ட காவியத்தை ஓலைச்சுவடியில் எவ்வாறு பதிவு செய்திருக்கும் என்பதையும் இந்நூல் அழகாக சித்தரிக்கின்றது. இதன் கட்டமைப்பை ஊர்ஜிதப்படுத்தும் நோக்கில் “*5 - வது முசலிவாஹனச் சருக்கம்” மொழிப்பெயர்ப்பு ஆசிரியரின் ஒரு குறிப்பு இடம்பெற்றுள்ளது.

“மொழிப்பெயர்ப்பு ஆசிரியர் குறிப்பு:- இனி வரும் சருக்கங்கள் எல்லாம் மிகவும் சிதைந்தும், ஸ்லோக எண்கள் கூட இல்லாமல், வசனம் மாதிரி நெருங்கி எழுதப்பட்டும் இருப்பதால் அதன் வசன மொழிப்பெயர்ப்பை மாத்திரம் பொதுவாக, எவ்வளவு மூலத்தைத் தமிழ்ப்படுத்த முடியுமோ அவ்வளவாகப் பொருள் சிதையாமல் எழுதப்படும்” (ப - 30)

இதன் வழி இப்பகுதி முதல் கதையானது வசனநடைக்கு நகர்த்தப்படுவதை அறியமுடிகின்றது. மேலும் இந்நூல் முழுவதும் பழைய ஓலைச்சுவடி நடையில் அல்லாமல் உரைநடையின் போக்கில் எடுத்துச் சென்றுள்ளதையும் கவனிக்க வேண்டியுள்ளது.

20 ஆம் நூற்றாண்டின் அறிவார்ந்த சமூகத்தின் சிந்தனையாக மரபார்ந்த கதைகள் மற்றும் புராணங்கள் அனைத்தும் கேள்விக்குள்ளாக்கப்பட்டு வந்தன. அதன் நீட்சியாக அந்நூல்கள் அல்லது கதாபாத்திரங்கள் மீதான மறுவாசிப்புக்களும் நிகழ்த்தப்பட்டும் வருகின்றது. அதன் ஒரு பாகமாகவே நாம் இந்நூலை உள்வாங்கிக் கொள்ள இயலும். அவர்களின் முக்கிய கதாபாத்திரங்களாக காப்பிய பெண்களுக்கு இடமளிக்கப்பட்டு வந்தன. பெண்ணுரிமை பற்றி அனைத்து வகை இலக்கியங்களும் தங்களது கருத்தை முன்வைத்தன.

இந்நூல் கம்பராமாயணத்தின் நீட்சி இலக்கியமான இரகுவம்சத்தையும் உள்ளடக்கியதாக அமைந்துள்ளது. அவ்வரலாற்றை புனையும் ஆசிரியர் இரகுவம்சத்தின் வாயிலாக இராமனின் வம்ச வரலாற்றைப் பதிவு செய்ய எத்தனித்திறார். இது உண்மைக் கதை அன்று ஆயினும் ஆய்வாளரின் கண்ணோட்டத்தில் சித்தரிக்கப்பட்ட ஓர் இலக்கிய வகைமை. அதில் இந்திய வம்ச மரபின் சில தாக்கங்களுடன் கூடிய பெயரிடும் மரபை கையாண்டுள்ளார். இக்கதையாடலை அடிப்படையாகக் கொண்டு பரதன் எனும் பெயர்க்கு அவர் கொடுக்கும் அழுத்தத்தையும், பிற கதாபாத்திரங்களின் பெயர்களுக்கு அவர் கொடுக்கும் விளக்கத்தையும் நாம் அறியமுடிகின்றது.

மேலும் பரதன் என்பவனை ஒரு வீரனாகவே சமூகம் கற்பித்து வந்ததை இவ்விலக்கியம் பறைசாற்றுகின்றது. ராமபிராணிடம் அவரது மகன் லவன் தனது நான்கு மகனுக்கும் என்ன பெயர் வைக்கலாம் என கேட்க அதற்கு ராமன், “ ‘குகன், விபீஷணன், சுக்ரீவன், பரதன்’ என்று வெடுக்கென்று கூறிவிட்டார்.” இப்பெயர் சூட்டுதலின் பின் இராமாயண மறுவாசிப்பு எனும் தளத்தை ஆசிரியர் விரிக்கிறார். இதில் குகன் வெறும் விவாசயம் மட்டுமே தனது குறிக்கோளாகக் கொண்டு வாழும் ஒரு அரச வம்ச வாரிசாகவும், விபீஷணன் ராமனின் பக்தனாகவும், சுக்ரீவன் முழுநேர சுய இன்பத்தை குறிக்கோளாகக் கொண்ட ஒருவனாகவும், பரதன் ஒரு வீரனாகவும்

சித்தரிக்கிறார். ரகுவம்ச கதையின் பல்வேறு இடங்கள் ராமாயணத்தை நினைவூட்டுவனவாக அமைந்துள்ளன. இவர்கள் வம்சங்களாக இப்பெயரைத் தாங்கியவர்களாகவே வாழ்ந்து வருகின்றனர். தங்கள் தொழிலிலும் பெரிய மாற்றம் ஏதும் செய்து கொள்ளவில்லை. நாடு பற்றியோ தம் மக்கள் பற்றியோ புரிதலற்ற ஒரு இராஜ வம்சமாகவே விவரிக்கப்படுகின்றனர். இந்திய நாட்டின் அரசியல் மற்றத்தை அவதானித்த ஆசிரியர் அதனை தனது படைப்பாக்கத்தில் சிறப்பாகக் கையாண்டுள்ளார்.

இந்நூலை நாரதர் கூறுவதாக அவர் அமைத்துள்ளார். ஏனெனில் வட்டார வழக்கு சிந்தனையில் பொதுவாக நாரதர் என்பவர் கலகம் செய்யும் ஒருவர் என்பது நாம் அறிந்த ஒன்றேயாகும். எனவே தனது படைப்பு இச்சமூகத்திற்கான கலகக்குரலாக இருக்கும் என்பதை விளக்குவதாகவே இப்படைப்பை நாம் விளங்க முடிகின்றது. மேலும் ஒரு வீர பரம்பரையில் வந்த சமூகம் பின்னாட்களில் எவ்வாறு சீர்குலைந்து போகிறது என்பதை அனுமானிப்பதாக இந்த படைப்பு அமைந்துள்ளது. ஆயினும் தமிழ் உலகில் இப்படைப்பு பெரிதும் கவனிக்கத்தவறியதோர் படைப்பாகும். புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைக்கு இருந்த வரவேற்பு இந்நாவலுக்கு இல்லை என்றே கூறலாம்.

நாரத ராமாயணம் பற்றி அறிஞர்களின் பார்வை:

“இது வெறுமனே ராமாயணத்தை கேலி செய்யும் ஒரு புனைவு மட்டுமில்லை. மாறாக ராமாயணத்தை முன் வைத்து புதுமைப்பித்தன் கலாச்சார அரசியலை நவீன நோக்கில் விமர்சனம் செய்கிறார். இந்திய கலாச்சாரத்தில் இதிகாசங்கள் உருவாக்கி வைத்துள்ள புனித பிம்பங்களை உடைத்து எறிகிறார். அதேநேரம் நவீன புனைவின் வழியாக எப்படி இதிகாச கதை உருமாற்றம் கொள்கிறது என்பதற்கும் நாரத ராமாயணம் சாட்சி போலிருக்கிறது” (எஸ் ராமகிருஷ்ணன்) என நாரத ராமாயணம் பற்றி எழுத்தாளர் எஸ். ராமகிருஷ்ணன் அவர்கள் தனது விமர்சனத்தை பதிவு செய்கின்றார்.

“ இதனை பரதன் என்கிற இந்துப் பெருமித தொன்மங்களால் உருவாக்கப்பட்ட மன்னன் ஒருவரின் ஒரு குடைக்கீழ் ஆளப்பட்டதாக கூறுவதன் மூலம் இந்துப் பெருமத ஆட்சியின் பொற்காலம் பற்றிய கனவுகள் நமது நினைவுகளுக்குள் திணிக்கப்படுகின்றன.

இந்த பரதன் என்கிற சொல்லாடலின் பெருந்தேச, பெருமத மற்றும் பெருங்கலாச்சார வரலாற்று பெருமிதம் பற்றிய அரசியலே, குறிப்பாக இன்றைய இந்திய அல்லது இந்துத்துவா அரசியலின் உந்து சக்தியாக ஆக்கப்பட்டுள்ளது.

பரதன் பரவலாக அறிமுகமானது இராமாயணம் என்கிற பெருங்கதையாடலின் மூலமே. ஆனால், பல்வேறு புராண, இதிகாசங்களில் திரும்பத் திரும்ப பயன்படுத்தப்படும் ஒருபெயர் பரதன். ஆக, பரதன் வரலாற்று ரீதியானவன் என்பதைவிட தொன்மங்களால் (மித்) உருவமைக்கப்பட்டவன் என்பதுவே, இந்த “பாரதநாடு” என்கிற பெருங்கதையாடல் கட்டமைத்துள்ள ஒரு தேசத்தின் அச்சாணியாக இருக்கிறது. ” (ஜமால்ன்) இலக்கியங்களின் விமர்சகர் ஜமால்ன் அவர்களின் விமர்சனம் இது.

இவரது காலகட்டத்தில் தான் சுத்தாகர் எனும் அறிஞர் இந்தியா முழுவதும் உள்ள மகாபாரதப் படைப்புகளை ஆய்வுச் செய்து ஓர் ஆய்வுப்பதிப்பை வெளியிட்டார். அதனைத் தொடர்ந்து ராமாயணம் மீதான ஆய்வுகள் நிகழ்த்தப்பட்டன. ஆயினும் மகாபாரத போன்றதோர் ஆய்வுப் பதிப்பு இராமாயணத்திற்கு உருவாக்கப்படவில்லை. இராமாயணம் கதைத் தொடர்பாக பல மறுவாசிப்பு இலக்கியங்களை முன்னெடுத்து தன்னை தகவமைத்துக் கொண்டது எனலாம்.

முடிவுரை

தமிழ் எழுத்துலகின் ஜம்பவானாகிய புதுமைப்பித்தனின் இத்தகைய படைப்பு குறித்ததோர் நவீன இராமாயண இலக்கியத்தை முன்வைக்கிறார். இப்படைப்பின் வழி நாம் இராமாயண கதையாடலின் வரலாற்றையும், ஒரு சமூகத்தின் வீழ்ச்சியையும் அவதானிக்க முடிகின்றது.

துணைநூற் பட்டியல்

- 2023, புதுமைப்பித்தன், நாரத ராமாயணம், பரிசல் புத்தக நிலையம், சென்னை.
- 2010, கோ கணேஷ், தமிழ் நூல் தொகுப்பு வரலாறு, பாரதி புத்தகாலயம், சென்னை
- 2011, இரா சீனிவாசன், தமிழகத்தில் பாரதம் வரலாறு – கதையாடல், மாற்று வெளியீடு, சென்னை
- 1924, வை.மு.சடகோப ராமநுஜசாரியார், கம்பராமாயணம், திருவல்லிக்கேணி, ஸக்ஸஸ் அச்சுக்கூடம், சென்னை.
- https://rengasubramani.blogspot.com/2020/07/blog-post_19.html
- <http://kalakuri.blogspot.com/2010/09/blog-post.html>